

# De Lemeler boomhut



# De Lemeler boomhut

El Varón

Schrijver: El Varón  
Coverontwerp: Noravel  
ISBN: 9789465318882  
© El Varón

## Hoofdstuk 1

‘Deze broeken moeten mee, mam. Dit stapeltje oude T- shirts, en dat notitieblok.’

‘Dat past niet allemaal in je koffer Madeleine, dan kan het deksel niet meer dicht.’

‘Deze tas gaat mee, die broeken heb ik beslist nodig, en dat notitieblok ook.’

Vastberaden en met een verbeterd gezicht probeerde Madeleine zoveel mogelijk spullen in haar koffer en tas te proppen.

‘Het is spannend en leuk tegelijk, mamma. Het is tof om vier opa’s en oma’s te hebben. De meeste kinderen hebben maar twee opa’s en oma’s.’

Madeleine verheugde zich om te mogen logeren bij haar nieuwe opa en oma. Sinds haar vader en moeder gescheiden waren, had ze er enorm veel familie bij gekregen.

Ze kende haar nieuwe neven en nichten lang niet allemaal. Met twee van haar “zogenaamde” nieuwe neven had ze wel kennis gemaakt. Hun moeder, tante Kimberly, was de nieuwe vriendin van pappa.

Oom Jacco de jongere broer van Pappa, kende ze wel. Hij behoorde tot de familie. Zijn dochter Elsje van vier was haar “echte” nichtje. Haar broertje was een grappig ventje van twee, dus haar “echte” neefje. Toch zag ze hen bijna nooit.

Oom Jacco en tante Mery woonden in Friesland en kwamen bijna nooit bij hen op visite. Toen pappa en mamma nog bij elkaar woonden, vond mamma het dikwijls te ver rijden om hen te bezoeken. Pappa daarentegen wilde graag regelmatig bij zijn broer op bezoek. Pappa en mamma werden het steeds vaker niet met elkaar eens. Naarmate hun huwelijk voortduurde, werd de sfeer er niet beter op waardoor visite uitbleef.

Het was allemaal begonnen met af en toe een meningsverschil tussen haar ouders. Eerst was het haar niet zo opgevallen maar langzaamaan werden de discussies heftiger en

frequenter. Op een gegeven moment ontstond er al ruzie wanneer ze elkaar in huis tegenkwamen. Daarom bleef pappa zoveel mogelijk in de studeerkamer en mamma in de keuken. In het weekeinde ging pappa uit. Mamma bracht wanneer ze niet behoefde te werken zoveel mogelijk tijd door in de sportschool. Zelfs uren na schooltijd. Madeleine was er aan gewend geraakt. Voor haar maakte het niet uit, ze bleef toch iedere middag lunchen op school. En wanneer de school om drie uur uit was, behoefde ze zich nooit te haasten om naar huis te gaan. Om haar nek bewaarde ze een eigen huissleutel waarmee ze altijd binnen kon. Regelmatig haalde ze de boodschappen die mamma op een lijstje had geschreven. Soms waste ze alvast de groenten en schilde ze de aardappels. Gaandeweg kwam mamma steeds later naar huis. Toen ze een keer vroeg waarom haar moeder zo laat was, vertelde ze dat ze iemand had ontmoet waarmee ze goed kon praten. Vanaf die tijd kwam oom Edwin regelmatig met mamma mee naar huis. Ze probeerde niet te zien hoe overdreven mamma dan soms reageerde.

Een paar weken later vertelde Pappa haar dat hij iemand had leren kennen. Toen mamma er een keer niet was in het weekeinde had hij een vreemde vrouw meegenomen. Tante Kimberly zoals ze heette, had ze direct aardig gevonden. Maar het was wel gemeen dat ze pappa meenam naar haar eigen huis. Mamma vond het helemaal niet erg. Ze herinnerde zich nog die middag dat pappa kwam zeggen dat hij niet meer bij mamma wilde wonen. Mamma smiet meteen al zijn kleren van het balkon naar beneden. Pappa zijn T- shirts, korte en lange broeken, sokken en een aantal schoenen verdwenen op deze manier uit huis. Gevolgd door zijn gekleurde onderbroeken en badjas. Als laatste verdween een grote tas via het balkon uit huis.

Het winkelende publiek in de straat keek verbaasd omhoog. Een schoen van pappa werd per ongeluk door het winkelwagentje van een mevrouw opgevangen. Niemand werd geraakt. Hangend over het balkon had ze alle kledingstukken

van pappa nagekeken. Ze had gezien hoe pappa alles vlug bij elkaar raapte en in de auto gooide. Gehaast was hij zelf in de auto gesprongen, had de motor gestart en was vertrokken. Tegenwoordig zag ze hem één keer in de veertien dagen wanneer ze bij hem en tante Kimberly logeerde.

Tante Kimberly is de moeder van twee grotere jongens, Carl van tien (bijna elf) en Oscar van negen jaar. Oscar is ruim een jaar ouder dan zichzelf. Sindsdien ziet ze hen ook eens in de veertien dagen.

Tante Kimberly en pappa wonen met Carl en Oscar buiten de stad in het dorpje Vrouwentroost. Voorheen had zij nog nooit van een dorp gehoord met zo'n rare naam.

In Vrouwentroost staan maar een klein aantal huizen. Het ontbreekt er aan winkels en een school. Tante Kimberly en pappa hebben allebei een auto. De school van de jongens staat in Aalsmeer, het eerstvolgende middelgrote dorp. Elke dag fietsen ze drie kilometer naar school.

Tante Kimberly woont in een huis dat op een kleine boerderij lijkt met een sloot aan de voorkant. In deze sloot leerde ze van Carl en Oscar kikkers en kleine visjes vangen. In het begin durfde ze geen kikkers of visjes te pakken maar inmiddels durft ze dat wel. De kleine diertjes worden gevangen met een schepnet en in een emmer met slootwater vrij gelaten om ze een poosje te bewaren. Het is interessant om te zien hoe ze bewegen als ze zwemmen. Vooral het zwemmen van de kikkers lijkt veel op de schoolslag die ze leerde tijdens de zwemles.

Tante Kimberly heeft twee broers en een zus vertelden Carl en Oscar. Ze wonen in de buurt van hun ouders in de provincie Overijssel. Wanneer ze bij hun opa en oma op bezoek gaan, komen ze regelmatig hun neven tegen. Alleen de zus van tante Kimberly woont verder weg. Tante Karin heeft twee jongens in de leeftijd van Carl en Oscar. Waldo van tien en Guido die negen jaar is. Binnenkort zou ze kennis met hen maken. Volgens de jongens wonen opa en oma Pelgrim in een grote villa. Vandaag was de grote vakantie begonnen, en morgen

mag ze met Carl en Oscar bij hen logeren. Bij opa en oma zou ze Waldo en Guido ontmoeten die ook bleven logeren. Ze hoefde dus niet lang te wachten op de kennismaking. Morgen om negen uur werd ze opgehaald. Ze kon bijna niet wachten. Van slapen zou niet veel terecht komen vannacht, meende ze. Ze verheugde zich enorm op een toffe vakantie.

Zijzelf had nog geen kennis gemaakt met de opa en oma van Carl en Oscar. Beide jongens en pappa vertelden haar dat de opa en oma van de jongens heel aardig waren.

Pappa was van plan om met tante Kimberly op vakantie te gaan naar Griekenland. Mamma zou met haar vriend Edwin naar Turkije vertrekken. Edwin deed wel aardig, maar hij kon intens zeuren. Wanneer hij in de flat op bezoek kwam, wilde hij altijd met haar praten. Dikwijls vroeg hij haar naar onderwerpen die ze helemaal niet interessant vond om over te vertellen. Meestal ging het over school. Wat ze leerde, hoe haar juf of meester was, of ze veel vriendinnen had. Hij vroeg of ze een vriendje had en of ze jongens leuk vond. Soms leek het alsof hij haar vader wilde zijn. Nou, dat zou zij nooit toelaten. Ze hoopte dat hij nooit bij haar moeder en haar zou intrekken. Eigenlijk vond ze Edwin een beetje eng. Hij had in het leger gezeten en was nooit getrouwd. Zelf had hij geen kinderen. Daarom kon hij het bemoeien maar moeilijk laten wanneer mamma iets tegen haar zei. Wanneer ze iets niet mocht van haar moeder somde hij meteen de voor en nadelen op waarom haar moeder het haar verbood. Vaak werd ze daar boos en verdrietig van. Meestal sloot ze zich dan op in haar kamer.

Ze irriteerde zich aan zijn super-strakke T-shirts en de broeken die hij droeg, waardoor zijn enorme spieren die hij kweekte in de sportschool goed zichtbaar waren.

Morgen zou de logeerpartij beginnen. Pappa, tante Kimberly en de jongens zouden haar komen ophalen en hen bij opa en oma Pelgrim brengen in Overijssel. Volgens de jongens zou het een geweldig vakantieavontuur worden. Er was haar beloofd dat ze een nachtje in een hooiberg zouden mogen



slapen. En dat ze varkens mochten voeren. Wanneer de varkens in een goede bui waren, stonden ze toe dat ze op hun rug paardje reden door de modder. Pappa en tante Kimberly zouden vanuit Overijssel naar het vliegveld vertrekken. Dat allemaal leek haar super tof.

‘Madeleine, de zaklamp, die verrekijker en dat touw heb je toch niet nodig voor een logeerpartij? Wanneer je het niet leuk vindt bij opa en oma Pelgrim, kun je vragen of opa en oma Zwenklicht je willen komen ophalen. Opa en oma Blijveld zijn zelf naar Torremolinos in Spanje dus die kun je niet bereiken. En de ouders van oom Edwin, de Blinkerts, ken ik nog niet goed genoeg.’

‘Ik denk dat ik alles nodig heb wat hier ligt, zelfs de dingen die je een troep noemt, mam. Juist omdat ik niet weet hoe het allemaal zal verlopen. Ik wil liever niet voor verrassingen komen te staan.’

Madeleine hoorde haar moeder zuchten. Haar moeder kwam natuurlijk weer geduld te kort, meende ze. Peinzend keek ze naar de vier plastiktasjes en de twee grote tassen. Ze stonden naast de rugzak en een koffer die ze samen hadden ingepakt. Er miste nog iets aan schoeisel. Alleen haar instapschoenen stonden klaar. Madeleine pakte haar laarzen en zette ze samen met haar gympen en klompen naast haar bagage. Tevreden bekeek ze het geheel van een afstand. Het vergrootglas ontbrak nog aan haar “troepspullen”, zoals mamma het noemde.

Volgens haarzelf stond alles nu klaar voor vertrek. Ze ging vanavond vroeg naar bed want morgen om negen uur zou ze opgehaald worden. In de badkamer poetste ze haar tanden. Mamma was met haar mobieltje in de weer, hoorde ze. Ze had vast Edwin aan de lijn aan de toonnet van haar stem te horen.

Opa en oma Pelgrim woonden dicht bij een bos en heidevelden. Volgens Carl en Oscar waren er boomgaarden in de buurt met heerlijke appel, kersen en perenbomen. Carl en Oscar wilden haar dolgraag de omgeving laten zien. En de geheime hutten waar de jongens vaak speelden. Speciaal voor

die gelegenheid had ze twee oude spijkerbroeken extra ingepakt.

In de huiskamer die aan haar kamertje grensde, lachte haar moeder weer vet overdreven. De muren van de flat waren superdun. Mogelijk hadden de bouwvakkers per ongeluk zand en karton gebruikt voor de muren toen ze de flat bouwden. Vaak kon ze door de herrie in de woonkamer niet slapen. Vooral wanneer mamma visite had. Dan klonk haar loeilach overal doorheen. De lach van haar moeder begon eerst met een soort aanloop zo van ‘oeoeoeoeoeoe...hahahaha’. Dat was vet irritant. Na vannacht zou ze daar de komende weken geen last van hebben. Soms kon ze nachten niet slapen door de herrie. Toch werd er van haar verwacht dat ze haar lessen op school goed volgde. Het schoolrapport in de winter zo rond kerst was meestal het minst goed. In die tijd waren de meeste feestjes in de huiskamer. De gasten die haar moeder uitnodigde, waren voornamelijk kennissen van Edwin en bekenden van de sportschool. Doordat ze boven een winkelcentrum woonden schalde de kerstmuziek tot ‘s avonds door de luidsprekers.

De zomerdagen waren nog niet eens begonnen en ze had het nu al warm. De nacht duurde lang, vooral wanneer je de volgende morgen iets leuks ging doen. De nachtzoen van haar moeder verwachtte ze niet meer te krijgen. Ze lag een half uur in bed en mamma telefoneerde nog steeds, met Edwin.

Ergens van ver klonk een zoemer. Een lichte klik volgde, muziek schalde door haar kamertje. De radiowekker maakte haar wakker. Vannacht had ze heerlijk geslapen. Het moest acht uur zijn. Ze duwde het dekbed van zich af. Kwart over acht. Het was niet vroeg meer. Gisterenavond had ze haar kleren klaargelegd. Haar tassen stonden ingepakt klaar voor vertrek. Vandaag zou ze worden opgehaald. Ze stapte uit bed, nam een korte douche en kleepte zich vlug aan. Mamma lag nog in bed. Eerst even thee zetten. Tijdens het smeren van een paar boterhammen kwam de vraag in haar op

of ze brood zou moeten meenemen. De rit naar Overijssel duurde wel twee tot twee en een half uur, was haar verteld. Ze besloot een paar boterhammen mee te nemen voor onderweg.

‘Goedemorgen, lekker geslapen?’ Mamma kwam de keuken binnen.

Madeleine knikte terwijl ze een boterham met jam besmeerde.

‘Jou vakantie begint vandaag, mijn vakantie begint morgen. Heb je er zin in. Het lijkt me spannend voor je om bij mensen op vakantie te gaan die je nog nooit hebt ontmoet?’

Madeleine haalde haar schouders op.

‘Ik zie het allemaal wel’, zei ze. Natuurlijk vond ze het spannend, maar haar moeder hoefde dat niet te weten. Zo voorkwam ze dat ze werd overstelpt met raadgevingen. Ze hoopte opgehaald te worden voordat Edwin kwam. Hij had de gewoonte om lang in bed te blijven liggen dus dat zou misschien wel lukken.

Na het ontbijt verdween ze in haar kamer. Voor de laatste keer keek ze naar de tassen op een rij naast haar bed. Ondertussen bedacht ze of ze alles wat ze van plan was mee te nemen bij zich had. Niets schoot haar meer te binnen. Ze wachtte nog een minuut voordat ze haar kamer verliet.

Het was tien voor negen op de klok in de huiskamer. Tijd om haar jas aan te doen. Ze zou afscheid nemen van haar moeder, en haar een fijne vakantie toewensen. Indien de vriendschap tussen haar moeder en Edwin uit zou gaan, was zij de laatste die het erg zou vinden. Stiekem hoopte ze dat hij voor zijn werk bij het leger uitgezonden zou worden. Mogelijk was die kans klein omdat hij niet erg jong meer was.

‘Het is tien voor negen mam, zo meteen word ik opgehaald.’ Madeleine liep naar haar moeder in de keuken en gaf haar een stevige knuffel.

‘Mam, een hele fijne vakantie in Turkije met Edwin.’

‘Jij ook schat, ik hoop dat je het erg naar je zin zult hebben.’

‘O mam, daar zijn ze al.’

De deurbel klonk. Mamma deed open. Oscar en Carl stonden op de drempel van de voordeur. Madeleine sleepte vlug haar

tassen en de rest van haar bagage in de kleine hal van de flat. De ogen van de jongens werden groot van verbazing.

‘Moet dat allemaal mee?’, vroeg Oscar verbaasd. Carl stond naast hem en lachte alsof hij er alles van begreep. Pappa kwam boven, kort begroette hij de moeder van zijn dochter. Hij stak zijn hand uit en nam een tas, twee plastiktasjes en de koffer van Madeleine mee. De jongens namen elk een plastiktas en een paar schoenen mee. Pappa liep een keer extra om een laatste tas op te halen. Zelf droeg Madeleine de rugtas, haar laarzen en klompen.

‘Dag mam!’, riep ze als laatste groet. Met de zware rugtas, laarzen en klompen liep ze voorzichtig de trap af naar beneden. Ze kon niet voorkomen dat er een klomp ontsnapte. Met een bonkend geluid stuiterde hij de trap af. Beneden pakte ze de klomp op, er was een klein stukje hout af.

Tante Kimberly zat voor in de auto. Ze wilde niet laten merken dat ze vond dat Madeleine veel bagage meenam. Pappa wurmde haar tassen in de auto. De koffer paste, maar de rest werd moeilijk. Twee plastic tassen moest ze op schoot houden. Het kon niet allemaal in de kofferruimte. Tussen de twee jongens die allebei een boek hadden meegenomen, nam ze plaats. Pappa startte de auto. Langzaam reden ze de straat uit op weg naar Overijssel.

## Hoofdstuk 2

Gedurende de rit keek Madeleine naar buiten. Carl en Oscar hadden elk hun aandacht bij een stripboek. Af en toe schoten ze in de lach, wat Madeleine wel grappig vond. Toch bleef de sfeer in de auto een beetje saai. Ze had niets meegenomen om te lezen tijdens de reis.

Carl wierp haar een zijdelingse blik toe:

‘Wil je ook een stripboek? De Donald Duck vind je vast leuk.’

Hij diepte een stripboek uit de plastiktas en gaf die aan haar. Ze bekeek plaatjes en las de tekst in de wolkjes. Algauw werd ze in het verhaal meegezogen. Nu moest ze af en toe zelf ook lachen.

Volgens pappa viel de drukte onderweg erg mee. Een keer stonden ze in een korte file.

Onverwachts hoorde Madeleine tante Kimberly zeggen:

‘We zijn er bijna kinderen.’

Drie hoofden op de achterbank werden opgeheven om naar buiten te kijken. Tante Kimberly kreeg gelijk. Aan de lichaamstaal van de jongens te zien verheugden ze zich ergens op. Madeleine volgde hun blik. Ze reden op een rechte weg met aan weerskanten bomen en luxe huizen. Op een bord dat de plaats aangaf stond: “Lemele”. Pappa volgde de wegwijzer naar het centrum over een lange rechte weg. Madeleine zag een Coöp supermarkt, een benzinestation, en een eethuis genaamd: “De Driesprong”. Verderop stond een kleine school naast een kerk met een haan op de toren. Op het eerste gezicht leek er in dit gehucht niet veel te beleven.

Halverwege sloegen ze rechtsaf. Ze passeerden akkers en grasland. De luxe huizen werden vervangen door boerderijen en een manege. De laan versmalde tot een brede straat. Pappa sloeg rechtsaf een smal doodlopend straatje in dat eindigde in een verhard bospad. Bij het laatste huis iets voorbij het midden van de straat stopte Pappa de auto naast de stoep. Aan de vele

bomen was te zien dat aan het einde van de straat een bos begon.

Nog voor ze goed en wel stilstonden, gleden Oscar en Carl uit hun gordels en openden ze de autoportieren. Madeleine stapte uit en keek om zich heen. Wat ze zag beviel haar maar matig. Ze waren uitgestapt in een saaie straat met een paar huizen. Aan het einde van de straat schuin aan de overkant zag ze een boerderij en een manege zonder paarden. Op het hek stond in sierletters “De Olde Lucas Koetsie”. Recht voor haar staarde ze naar een laag donkergroen houten hek. Het hek stond eigenlijk min of meer overbodig om een hoge heg heen dat een tuin ommuurde. Door een lager gedeelte van de heg zag ze kleine boompjes en een groot wit huis. Het huis leek wel een grote bungalow opgetrokken uit witte baksteen, of op een kleine boerderij met rode dakpannen. Aan de buitenkant leek het alsof aan alle kanten van het huis een uitbouw was gemaakt. Het grote raam dat ze zag, was opgedeeld in kleine ruitjes. Aan weerskanten van het raam zat een donkergroen luik.

Madeleine ging op haar tenen staan, zo kon ze net de enorme stenen uil zien die op een sokkel in het midden van het gras in de tuin stond. Een donkergroene tuinbank stond wat achteraf tegen een muur. Ze hield haar adem in toen ze een deel van een waterput zag vlakbij een muur aan de andere kant van de tuin. Hoe langer ze bleef kijken, hoe meer haar opviel. Smalle paadjes kronkelden kris kras door de tuin heen. De tuin was in ieder geval niet saai, bedacht ze.

‘Kom je?’, riep Carl. De anderen waren al om een bocht verdwenen. Ze liep achter Carl een hoog groen hek binnen en verbaasde zich over de grootte van de tuin. De anderen stonden bij een achterdeur met dezelfde stijl kleine ruitjes als het grote raam. In een oogopslag zag ze een kippenhok gemaakt in dezelfde stijl van het huis. In de kippenren liepen de dieren vrij rond. Sommigen hadden veren bij hun poten waardoor het net leek alsof ze sokken aanhadden. Madeleine schoot in de lach. Behalve prachtig gekleurde kippen, waren er ook zwarte, witte

en bruine. De fel gekleurde haan liep parmantig tussen de kippen alsof hij alles onder controle had. Het waren prachtige dieren.

Een wit tuinhuis voorzien van rode dakpannen met ramen opgedeeld in kleine ruitjes trok haar aandacht. Wauw..., dat zag er gezellig uit. Naast het tuinhuis keek ze naar een kleine schuur met een overkapping zonder deuren. De open schuur was door een tussenmuur verdeeld in twee ruimten. Links lagen opgestapelde stro- en hooibalen slordig op een hoop. Aan de rechterkant van de muur stond een gezellige zithoek met een schommelstoel. Het zou tof zijn om in het hooi te mogen spelen, bedacht ze.

Toch was het spannend, merkte ze. Ze had de oma en opa van Carl en Oscar nog nooit ontmoet. Maar pappa had gezegd dat ze heel aardig waren.

Plotseling zwaaide de achterdeur open. Een vrolijke uitroep kwam hen tegemoet.

‘Wees welkom allemaal, fijn dat jullie er zijn!’

Een spichtig kwek dametje met een spitse neus waarop een klein rond brilletje ruste, kwam met uitgestoken handen op hen toe. Allemaal werden ze even door haar geknuffeld. Ze keek Madeleine aan met felle helder blauwe ogen:

‘Jij bent zeker Madeleine, de jongens hebben me over je verteld. Fijn dat je bij ons komt logeren, Noem mij maar oma Ellen, lief kind.’

Madeleine vond haar meteen grappig en aardig. Oma Ellen had haar grijze krullen vastgebonden in een knotje achter op haar hoofd. Een paar ontsnapte pieken dansten om haar gezicht. Ze droeg een paarse jurk met eroverheen een grijsblauw keukenschort. Het schort was vanachteren vastgemaakt met een strik. Madeleine keek naar haar voeten die in zwartleren enkellaarsjes met veters waren gestoken. Een klein gedeelte van haar grijze geitenwollensokken kwam boven haar laarsjes uit.

Ze gingen een ruimte binnen die de bijkeuken werd genoemd. Rechts naast de achterdeur stond een staande

kapstok waar een aantal overals aan waren opgehangen. Madeleine keek links naar het schoenenrek in de hoek dat kaplaarzen en klompen herbergde. Een kleurig kleed lag op de betonnen vloer. Er stonden pantoffels en sloffen in verschillende maten en kleuren in een keurig opgestelde rij gerangschikt. Op een tafeltje tegenover de kapstok stond een rieten mand.

‘Zoek maar een paar leuke pantoffels of slofjes uit, Madeleine, zet je schoenen maar in het schoenenrek. Wanneer je een mobiele telefoon bij je hebt mag je die zolang in de rieten mand leggen, lieverd.’ Madeleine keek naar Oscar en Carl die hun schoenen al hadden uitgedaan. Ze waren bezig hun telefoon in de mand te leggen, na er nog een laatste liefdevolle blik op te werpen. Zelfs tante Kimberly en pappa deden hun schoenen uit en legden hun telefoon in de mand. Oma Pelgrim deed haar laarsjes uit en schoof haar voeten in knalgeel met bond doorgestikte pantoffels. Ze ging hen voor naar een grote rommelige woonkeuken. De keuken zag er sfeervol uit met rood/wit geblokte gordijntjes achter de ruitjes van een oude wandkast. De grote lange tafel op de donkerhoutenvloer leek iedereen uit te nodigen. Pannen van verschillende afmetingen hingen met haakjes aan de muur boven het aanrecht. Rechts was een rek met mokken opgehangen. Pollepels, opscheplepels een schuimspaan en soorten messen sierden de linkerkant van de muur. Het formaat fornuis met daarboven een enorme wasemkap had iets weg van een openhaard.

Madeleine was verbaasd dat Oscar en Carl hun telefoon zonder morren in de rieten mand legden. Zachtjes vroeg ze toen ze de ruime keuken betraden:

‘Vinden jullie het niet erg om je telefoon af te geven?’ Carl keek haar van opzij aan en fluisterde:

‘We zijn het gewend. Het bereik is niet overal even sterk. Het klinkt misschien gek maar bij opa en oma Pelgrim heb je niet zo veel tijd voor je mobiel. Daar zul je nog wel achter komen.’



‘Jij hebt vast trek in koffie, Johan. Jullie zijn immers al vroeg opgestaan, nietwaar. Kimberly, jij ook een kopje koffie, en wat drink jij, Madeleine? De jongens willen altijd pruimensap, nietwaar jongens?’

Madeleine dacht nog aan de mobiele telefoons van Carl, Oscar en haar vader. Voor het eerst was ze blij zelf geen mobieltje te hebben. Mamma had het niet nodig gevonden. Ze zou er misschien een krijgen als ze tien werd, had ze gezegd. Nou, dat duurde nog wel eventjes.

Ze nam plaats op een stoel aan de grote keukentafel naast haar vader. Het was spannend bij een vreemde opa en oma te mogen logeren, maar toch ook weer plezierig. Oma Ellen deed ovenwanten aan die haar veel te groot waren. Met een gehandschoende hand streek ze haar haren uit haar gezicht. Daarna haalde ze met rode konen een heerlijk dampende appeltaart uit de oven. De appel en kaneel geuren drongen ongevraagd ieders neusgat binnen. Tante Kimberly pakte koffiemokken en drinkglazen. Voor de jongens en Madeleine schonk ze pruimensap in. Oma Ellen sneed met blozende wangen de appeltaart aan. Op dat moment ging de keukendeur naar de bijkeuken open. Op de drempel stond opa Pelgrim een lange statige man. In zijn rechterhand hield hij de staart van een grote vis omhoog die met zijn kop naar beneden bungelde. In de andere hand had hij vishengels vast.

‘Wel, goedmorgen luitjes, ik ben keurig op tijd zie ik.’ Madeleine keek naar opa Pelgrim en moest onwillekeurig glimlachen. Opa Pelgrim zag er grappig uit. Hij droeg een beige ribbroek met rode bretels over een veel te groot lichtgrijs overhemd. Aan zijn voeten had hij bruin leren pantoffels. Onder zijn broekspijpen was een glimp van zijn geitenwollensokken te zien. Zijn dikke grijze haar piekten slordig langs zijn blozende wangen. Zijn nekhaar groeide ruim over de kraag van zijn overhemd. Met zijn bruine ogen, die een stuk groter leken achter de glazen van zijn ronde bril, keek hij ondeugend naar oma. Onder zijn neus groeide een brede snor

met punten.(zoals van een walrus) Hij keek allen glimlachend aan. Terwijl hij sprak bewoog zijn snor vrolijk op en neer. Madeleine keek naar oma Pelgrim en zag dat ze met moeite haar lachen kon inhouden, quasi streng zei ze:

‘Evert, je bent op tijd, maar te vroeg voor de lunch.’

Opa Pelgrim kwam de keuken binnen, de enorme vis legde hij op het aanrecht. Eerst kreeg oma een zoen daarna kwam hij met uitgestoken hand op de visite af.

‘Jij moet Madeleine zijn, denk ik’ , raadde hij toen hij haar als laatste begroette.

Madeleine knikte verlegen: ‘Dat klopt.’

‘Eindelijk eens een meisje in huis, ook gezellig voor oma Ellen. Normaal komen hier alleen jongens, wees welkom kind. Ik ben opa Evert, maar dat wist je misschien al.’

Het gesprek dat volgde ging over de visvangst van opa en de reis van pappa en tante Kimberly. De jongens wilden precies weten hoe opa de grote vis had kunnen vangen. Oma wilde weten naar welke plaats pappa en tante Kimberly toe gingen op vakantie. Intussen genoot iedereen van de appeltaart de koffie en de pruimensap.

Zodra de jongens de appeltaart op hadden, verlieten ze de keuken om naar de kamer te gaan waar ze meestal logeerden. Oma Ellen vroeg aan haar:

‘Zal ik jouw kamer even laten zien?’

‘Ja, graag, oma Ellen’, antwoordde Madeleine enthousiast opspringend. Het was niet moeilijk om deze vrolijke dame oma Ellen te noemen.

Pappa was ook nieuwsgierig naar haar slaapvertrek. Door een deur aan de andere kant van de keuken kwamen ze in een lange gang. Madeleine betrad de gang met veel deuren. Achter die deuren was natuurlijk het toilet en de slaapvertrekken van de jongens en van opa en oma Pelgrim zelf, bedacht ze. Ergens moest er ook een woonkamer en een badkamer zijn. Naast de deur van de keuken waar de gang op uitkwam, was een donkergroene voordeur met een raampje. Het raampje zat hoog zodat zij er niet doorheen kon kijken.

Met een brede zwaai opende oma Ellen een van de deuren in de gang.

‘Hier mag jij de komende weken logeren, Madeleine. De deur van de woonkamer is hiernaast. De jongens slapen aan het einde van de gang.’

Madeleine trad de kamer binnen. Ze keek verbaasd naar een grote eikenhouten kast, en een bureautje met een stoel, maar zag nergens een bed. Op de donkerhoutenvloer lag een donkergroen tapijt. Door het grote raam, opgedeeld in kleine ruitjes, kon ze een gedeelte van het kippenhok en het gras zien. Donkergroene fluwelen gordijnen hingen aan weerskanten van het raam. Madeleine probeerde haar teleurstelling te verbergen. Ze had zich de logeerkamer veel kleurrijker voorgesteld. Waarschijnlijk zou ze naast de kast op een luchtbed of stretcher moeten slapen.

Vrolijk liep oma Pelgrim naar de kast en trok de twee zware deuren open. Een verblindend roze prinsessen bed kwam tevoorschijn. Aan de voorkant van het bed, achter de zware deuren, hingen roze doorzichtige gordijnen met rushes. De wanden om het bed heen in de kast waren crème-wit van kleur. Aan het voeteneind was met planken een kastruimte gemaakt, opgedeeld in een smal hanggedeelte en een aantal vakken. Boven het hoofdeinde van het bed hing een bedlampje. Onder het bedlampje was een smalle plank opgehangen waarop een roze wekkertje stond. Rondom de wanden van het bed hingen vrolijke schilderijtjes met afbeeldingen uit de natuur, en foto's van kippen die ze in de tuin had gezien. Bij het zien van dit alles kreeg ze het ineens warm. Ze moest haar teleurstelling snel bijstellen. Glunderend keek ze haar vader en oma Ellen aan.

‘Het is fantastisch, oma Ellen’, zei ze blij verrast. Ineens had ze heel veel zin om te blijven logeren. Voor alle spullen die ze van thuis had meegenomen was plaats. Nu wist ze zeker dat het leuk zou worden.

Pappa was sprakeloos:

‘Wat een verrassende kamer, hier zul je vast lekker slapen. Kom, dan zullen we de auto uitladen.’ Aan het einde van de gang klonk rumoer door een dichte deur. De jongens lachten zich slap, zo te horen. Oma Pelgrim keek haar aan en zei:

‘Ga maar kijken, hoor.’ Madeleine huppelde naar het einde van de gang. Pappa en oma Ellen liepen terug naar de keuken. Bij de deur waarachter het rumoer vandaan kwam, klopte ze aan. De deur ging open, met verhitte blozende wangen stonden Oscar en Carl in hun slaapvertrek.

‘Kom je onze kamer bekijken? We waren net bezig onze kamer in te wijden met een potje stoeien.’ Lachend betrad Madeleine hun vertrek. Ze keek rond, ook hier lag een donkergroen tapijt over een donkerhoutenvloer. Op het stapelbed lagen vrolijk gekleurde dekbedden. Voor een groot raam met kleine ruitjes hingen net als in haar kamer donkergroene fluwelen gordijnen. De jongens hadden een klein bureau met een lange smalle kledingkast in hun kamer.

‘Waar is je vader?’ , vroeg Carl hijgend. Madeleine antwoordde:

‘Hij is de koffers uit de auto halen.’

‘O, tof, kom Oscar dan gaan we helpen sjouwen!’ , Carl probeerde zijn broer tot actie te manen. De jongens renden door de gang naar de keuken en vermoedelijk naar buiten. Tante Kimberly liep door de gang naar de enigszins beduusde Madeleine toe.

‘De jongens zijn hier meestal erg enthousiast. Hoe vind je de logeerkamer?’ , vroeg ze.

‘O, geweldig, vooral de bedstee. Het is een hele fijne plek om een boek te lezen.’

‘Het is te hopen voor je dat je tijd hebt om een boek te lezen’, zei ze met een geheimzinnige glimlach.

Op dat moment kwamen haar vader en de jongens met haar koffer, de tassen en de plastiktasjes aanlopen. De jongens droegen haar bezittingen overhellend naar een kant met zich mee. Behalve een volle tas droeg Carl de zware rugzak op zijn rug, in zijn hand hield hij haar klompen vast. Oscar had haar

laarzen bij zich en een zware tas. Er klonken zuchten en een gekreun uit hun monden. Pappa lachte er om, opgewekt zei hij:

‘Je hebt heel wat spullen bij je, Madeleine, daarmee kan je de logeerkamer gezellig maken.’ De tassen en zware koffer werden in haar logeerkamer gezet. Nu kon ze beginnen met uitpakken. De jongens liepen nog een paar keer op en neer.

Toen ze klaar was met een deel van haar spullen uit te pakken, stond ze op het punt naar de keuken terug te gaan. De gang was verlaten en stil. Eigenlijk was dit een goede gelegenheid om een kijkje te nemen achter de andere deuren in de gang. Bij de eerstvolgende deur bleef ze staan. Dit was de deur naar de woonkamer, die oma Ellen had aangewezen.

Voorzichtig opende ze de deur.

Het eerst wat haar opviel waren de twee grote ramen opgedeeld in kleine ruitjes. Vanuit de kamer was het kippenhok en een gedeelte van de gezellige tuin zichtbaar. Aan weerskanten van de ramen hingen donkergroene fluwelen gordijnen. Op de vloer lag donker hout. Midden in de kamer was een open haard. Rechts van de open haard zag Madeleine een boekenkast. Tegen de linker muur stond een halfhoge buffetkast. Verder leek de kamer vol te staan met spullen uit een kringloopwinkel. Er stond een grote donkerbruine stoffen bank waarin je kon wegkruipen. Aan weerskanten van de openhaard stonden makkelijke fauteuils. In het midden van de kamer was een salontafel gemaakt van pallets. Overal stonden bloemen en grappige beeldjes, een kleine weegschaal, weermeters, stukken steen en beeldjes van glas. Madeleine moest lachen om het interieur. Wat een zootje, dat zou bij haar moeder nooit in huis komen. Bij haar thuis moest het modern, degelijk en mooi zijn. Het liefst volgens de laatste mode. Ze deed de deur geruisloos dicht en liep de gang verder in. Bij de derde deur bleef ze staan, langzaam drukte ze de klink omlaag. De open deur liet de slaapkamer van opa en oma Pelgrim zien. Madeleine zag het hemelbed van donker hout met rondom donkerrode gordijntjes. Het leek op een hemelbed

dat ze wel eens in een museum had gezien. Het dekbed en de vijf dikke kussens aan het hoofdeinde maakten het verschil. Tegen de muur stond een eikenhouten kledingkast. In deze kamer was alles donkergroen zoals de fluwelen gordijnen en het harige tapijt op de houten vloer. Madeleine deed vlug de deur dicht. Ze liep naar de deur die volgde. Achter deze deur hield zich een ruime badkamer schuil. Er was een douchecabine een toilet en een grote olijfgroene wastafel. Tegenover de wastafel stond een grappig wit bad op kleine pootjes. De muren waren olijfgroen betegeld. Op de vloer lagen witmarmeren tegels. Madeleine stond op het punt om de deur naast de badkamer te openen toen Carl riep:

‘Madeleine, kom je even afscheid nemen van mijn moeder en je vader?’

Onmiddellijk holde ze de gang uit richting keuken. Gingen haar vader en tante Kimberly nu al weg? In de keuken was niemand. Ze ging de bijkeuken in, deed vlug haar schoenen aan en stapte naar buiten. Tante Kimberly en pappa stonden al bij de auto.

‘Ah, daar ben je, gelukkig heeft Carl je geroepen. Tante Kimberly en ik moeten gaan, anders halen we ons vliegtuig niet vanmiddag. Je weet dat je er ruim op tijd aanwezig moet zijn. Nou meid, een hele fijne vakantie bij oma en opa Pelgrim ik zie je over een paar weken.’ Er werd gezoend en geknuffeld daarna gingen autoportieren open en dicht, en als laatste klonk een claxon voordat de auto de straat uitreed.

Madeleine bleef in de straat staan kijken terwijl de auto al was verdwenen. De jongens, oma en opa Pelgrim gingen naar binnen. Nu was ze alleen, weliswaar met een nieuwe opa en oma, en neefjes die ze wel kende. Maar de mensen die ze heel goed kende waren weg. Pappa was nu met tante Kimberly op weg naar Griekenland. Haar moeder zou met Edwin, eigenlijk ook een vreemde, op vakantie gaan naar Turkije. Opa en oma Zwenklicht waren wel thuis die kende ze goed, dat waren de ouders van mamma.

Ineens zag ze Carl met zijn hoofd om de hoek. Hij riep:

‘Madeleine, opa Evert gaat de varkens en de hangbuikzwijntjes eten geven.’

Oei, daar moest ze bij zijn. Gauw rende ze achter Carl aan de tuin in.

## Hoofdstuk 3

Achter het afdak waar het hooi lag opgestapeld was een grasveldje met een modderbak. Aan de zijkant stond een klein houten schuurtje waar twee hangbuikzwijntjes en vier varkens in woonden. Dit gedeelte van de tuin had ze helemaal niet gezien. Opa Evert liep op klompen met een emmer in zijn hand. Hij floot een vrolijk deuntje, waarop de varkens nieuwsgierig kwamen aanlopen. Carl en Oscar klauterden over het hek om de varkens te knuffelen.

Madeleine wilde wel maar ze had geen oude kleren aan. De hangbuikzwijntjes zou ze wel durven aaien.

‘Wil jij de schillen geven?’, vroeg opa Evert terwijl hij haar de emmer gaf. Met twee handen tegelijk gooide ze de schillen zover mogelijk over het hek. Opa lachte goedkeurend:

‘Ik zou straks maar even oude kleren aandoen. Jongens, jullie mogen vandaag geen paardje rijden, hoor!’ De jongens begrepen de hint. Madeleine keek hoe vraatzuchtig en snel de varkens hun portie schillen en brood naar binnen schrokten.

‘Wil je onze boomhut zien, na de lunch, Madeleine?’, vroeg Oscar met een twinkeling in zijn ogen bij het vooruitzicht. Ze knikte blij terwijl ze de hangbuikzwijntjes bekeek:

‘Tof, ik ben reuze benieuwd, Oscar.’

Tijdens de lunch zaten de jongens onrustig op hun stoel. Madeleine vroeg zich af of ze in de gaten hadden dat oma Ellen eieren met spek en tomaat had gebakken. Zij smulde er in ieder geval wel van. Wanneer ze erge honger had en haar moeder niet thuis was, smeerde ze zelf een boterham en at die staande aan het aanrecht op. Oei..., haar zelf gesmeerde boterhammen zaten nog in haar rugzak. Straks de zwijntjes maar bijvoeren. Nu was iedereen klaar met eten.

Oscar en Carl stonden op van hun stoel, ze mochten van tafel.

Ongezien verdween ze naar haar kamer om een oude spijkerbroek aan te trekken. De vergeten boterhammen propte



ze in de zak van haar spijkerbroek. Vlug liep ze terug naar de keuken. De jongens stonden haar in de bijkeuken op te wachten. Bij het zien van haar laarzen, knikten ze goedkeurend.

‘Kunnen we gaan?’, vroeg Oscar hoopvol. Ze knikte bevestigend waarop hij zei:

‘Kom, Carl, laten we snel naar onze boomhut gaan, als die er nog is.’

Tegen haar zei hij:

‘We hebben onze boomhut voor het laatst gezien tijdens de voorjaarsvakantie.’

Ze renden door de tuin de poort uit, naar de straat. Madeleine stopte halverwege, maar de jongens renden door naar het bospad. Gedreven snelde ze achter het tweetal aan. Ze wilde niet laten merken dat ze buitenadem was. Aan het begin van het bospad bleven ze op haar wachten. Ongemerkt hijgde ze uit. In een rustig tempo wandelden ze verder. Madeleine keek om zich heen. Afgewaaide planken van een oud boerenhek dat dienst deed als de omheining van een manege lagen op de grond. Iets verder was op het boerenhek een bord bevestigd met de naam: “De Olde Lukas Hoeve”.

Halverwege het bospad stond een ijzeren paal met een bord waarop was te lezen:

“De Olde Lukas Hoeve”. Een pijl en een campingsteken verwezen naar een smal weggetje, dat pad sloegen ze in.

‘Stil..!, we weten niet of “De Jochies” er zijn’, vertrouwde Oscar haar fluisterend toe. Madeleine keek vragend, Carl verduidelijkte:

‘Er zijn een paar “Jochies” uit het dorp die proberen onze boomhut in te nemen.’

Madeleine begreep de situatie en volgde de jongens verder het bos in. Ze vond het spannend, thuis gingen ze nooit naar het bos. Meestal zwierf ze met een paar van haar vriendinnen door een winkelstraat. Ze bekeken kledingwinkels om te zien of de modellen die ze op YouTube lieten zien in de winkels werden verkocht. Zo niet, vroegen de meiden vriendelijk aan hun

ouders of ze dat leuke truitje of die te kicken broek wilde bestellen. Zij hoefde bijna nooit iets te vragen, haar moeder bestelde altijd kleding voor haar die ze vooral zelf erg leuk vond. Haar moeder was dol op kleding. Zelf was ze een keer met een paar vriendinnen uit verveling bij de H & M binnengelopen om verschillende outfits te passen. Een outfit voor een feestje met een glitterjurk en een heuse bontjas. En een outfit voor gewoon naar school. Het outfit had er uitgezien als op tv. namelijk een stoer T-shirt en een toffe spijkerbroek. Vervolgens hadden ze voor elkaar een sportieve outfit uitgezocht. Tot slot had een nieuw model broek hun aandacht getrokken. Een broek met een groot breed voorstuk in allerlei kleuren. Het voorstuk kon je naar eigen inzicht vouwen. Een knoop in het voorstuk was het mooist. Een verkoopster die hen in de gaten kreeg liet weten dat die soort broeken het meest geschikt waren voor zwangere vrouwen. Snel hadden ze toen de broeken teruggehangen, en de winkel verlaten. Op een hoek hadden ze het uitgeproest van het lachen.

Terwijl ze verder liepen, begon het pad omringd door hoge bomen steeds meer op een tunnel te lijken. Halverwege het smalle bospad liepen ze onder een dicht bladerdak een bord voorbij waarop stond “camping”.

Wandelend passeerden ze een vervallen houten gebouwtje met een bord boven een scheef hangende deur waarop stond “receptie”. In de ramen zaten barsten. Een oud verroeste draaimolen op het lege grasveld bewoog zachtjes met de wind mee.

‘Deze camping wordt al jaren niet meer gebruikt, wij vinden het tof om hier te voetballen’, zei Carl reagerend op haar verbaasde blik. Voorzichtig keek ze door een gebroken raam het houten gebouw in wat ooit de receptie voorstelde. In een hoek lagen autobanden en een aantal kapotte klapstoelen. Pal naast de muur stond een oude verroeste grasmaaier. Plastic bordjes en bekers lagen verspreid op de grond. Zo te zien werd de ruimte door zwervers gebruikt. De jongens liepen het

gebouwtje argeloos voorbij alsof ze er dagelijks langs wandelden. Carl liet weten:

‘We moeten verder het bos in. Aan het einde van dit pad moeten we links. Als we daarna de tweede zijweg van dat pad links inslaan, komen we op een verhard pad uit. Het is een gedeelte van een wandelroute. Dat pad lopen we tot halverwege. Daarna volgen we rechts een onverhard pad tot ongeveer tweehonderd meter voorbij een bocht. Halverwege dat pad verdwijnen we in een smal paadje dwars door het struikgewas. Dat is het paadje waar we ongezien en snel onze boomhut kunnen bereiken. Als je het paadje tussen de struiken uitloopt, kom je weer op een breed verhard pad. Wanneer je het brede verharde pad helemaal uitloopt, kom je uit bij een beek waar we altijd gaan vissen. Onze boomhut is niet ver van de beek. Aan de andere kant langs onze boomhut bevindt zich een onverhard pad dat zich vaak splitst. In het bos zijn vele paadjes en sluipweggetjes, dat maakt het spannend en leuk.’

Madeleine keek achterom. Ze waren nu helemaal ingesloten door de bomen. Ze verbaasde zich dat de jongens zo ver het bos in mochten van opa en oma Pelgrim. Zwijgend liepen ze verder.

‘Hier naar links’, gaf Carl plotseling aan. Het was maar goed dat hij liet weten welke weg ze moesten inslaan. Zelf had ze het gevoel te slaapwandelen tijdens de wandeling. De vele bomen brachten haar in verwarring. Vanmorgen zat ze nog in de auto op weg naar de Pelgrims. Nu probeerde ze smalle paadjes te onthouden. Links van haar zag ze een smalle zijweg. De volgende zijweg moesten ze in, volgens Carl. Er waren ook zijwegen naar rechts, zag ze. Bij de tweede zijweg naar links bogen ze af. Het pad was kort. Algauw bereikten ze een volgend verhard pad. Hier zag Madeleine bordjes met verschillende kleuren voor de afstanden van de wandelroutes. De pas zat er goed in. Hoewel het verharde pad verder doorliep bogen ze af naar rechts. Een groen bordje met een pijl naar rechts wees hen de zijweg naar een onverhard pad. De steentjes en het zand in de aarde van het onverharde pad knersten onder